

Je moet ouwe meuk af en toe een liefkozend klopje geven

E

en vriendin van mij kocht een sapcentrifuge want een mens moet mee met haar tijd. De eerste keer dat ze hem aanzette, was het alsof ze een raketlanceerbasis in haar keuken had. Maar binnen no

time smeedt ze er bieten en halve ananassen in alsof ze nooit anders had gedaan. Bij mij thuis komt sap uit een pak. De laatste keer dat ik een keukenapparaat aanschafte moet omstreeks 1983 zijn geweest. In mijn omgeving ronselde iedereen elkaar toen voor houseparty's waarop een fonkelnieuwe maar meteen al volstrekt onmisbare staafmixer werd gedemonstreerd en verkocht, de zogeheten *minipimer*. In de winkel was hij niet verkrijgbaar. Dat was geraffineerd bedacht want zo werd je door middel van de aanschaf van zo'n ding onderdeel van de happy few, ver verheven boven alle sukkels die hun boerenkool nog zwetend met een middeleeuwse stamper te lijf gingen. Ik dus naar zo'n party, allicht. Ter plekke werd mij duidelijk dat een minipimer mijn levensgeluk enorm zou bevorderen. Je kon er onder meer halfvolle melk mee omtoveren tot een romige mousse. Toen ik deze alchemie thuis probeerde te evenaren, droop de melk uit mijn haren alsof er een zwerm kakkende meeuwen door mijn keuken was getrokken. Maar net als mijn vriendin met de sapcentrifuge leerde ik dat de aanhouder

wint. Ik piemde alles wat me voor handen en voeten kwam. Het was zeldzaam bevredigend om te beginnen met een drooggekookte aardappel en te eindigen met een puree zo zacht en verend als een donzen dekbed. *Power to the people*, dacht ik gelukkig. Dit was nog eens een oplossing voor matige koks zoals ik. Na een halfjaar vroeg mijn tandarts me of ik soms langdurig op vloeibaar voedsel leefde: hij kon aan mijn kiezen zien dat ik in geen maanden op iets stevigs had gekauwd. Zo haalt de miserabele werkelijkheid ons altijd weer in. Het hele leven is één misselijke wet van communi- cerende vaten: teveel van dit leidt onomstotelijk tot te weinig van dat. Om een lang verhaal kort te maken: de minipimer hangt nu al een jaar of dertig ongebruikt in zijn speciale houder aan de muur. Hij wacht zijn nieuwe kansen rustig af, en gelijk heeft hij. Met keukenspullen is het net als met kleren: ze komen altijd weer terug in de mode. Wie had bijvoorbeeld kunnen bedenken dat we weer massaal zouden gaan fonduen, net als in de jaren 70? Je moet gewoon alle ouwe meuk in je keukenkastjes laten staan, en er af en toe een liefkozend klopje op geven. Een stuk goedkoper ook dan meegaan met je tijd.

Renate Dorrestein (1954)
schrijft in *iedere Zin*
waar een vrouw zoal tegenaan
loopt – tegenwoordig
vooral zichzelf.